

Όταν πρόκειται νὰ σωθῶσι τὰ δημόσια ἕθη, πρέπει νὰ μὴ παραμελήσῃτε τίποτε. Ὅφείλετε ἐπομένως νὰ διατάξῃτε τοὺς λαχανοπώλας νὰ πωλῶσι τοῦ λοιποῦ τὰ ἀγγοῦρια τυλιγμένα ἐντὸς χαρτίου· νὰ διατάξῃτε τοὺς κηπουροὺς νὰ δίδωσιν ἄλλο σχῆμα εἰς τὰ βεπάνια· νὰ ἐπιβάλλῃτε εἰς τὸν κ. Σλήμαν νὰ ἐνδύσῃ μὲ ἐν τοῦλάχιστον νυκτικὸν ὑποκάμισον ἕκαστον τῶν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ μελάθρου τοῦ ἀγαλμάτων· νὰ φροντίσῃτε ὅπως κατὰ διαστήματα ἐνεργῆτε ἐγγύσεις ἀπὸ βρωμιούχον κάλι εἰς τοὺς περιπλανωμένους κύνας, ἵνα καταπραῦνομένων τῶν νεύρων των μὴ ἀφίενται εἰς οὐχὶ λιαν εὐφῆμους ὁρμας ἐν μέσῃ ὀδῶ, καὶ ἐπὶ τέλους ὀφείλετε ν' ἀνασύρετε τὴν βράκαν τοῦ κ. Τσουτσουνάτου μέχρι τοῦ μετώπου διὰ νὰ τὸν καλύψῃτε ὀλόκληρον.

Ὅτῳ λησμονοῦντες τὰ ἐπίγεια θέλομεν κανονίσει τὰς φυσικὰς ὁρμὰς μας συμφῶνως μὲ τὰς διατυπώσεις τοῦ Τριφιδίου, καὶ χάρις τῇ εὐλογίᾳ τῶν ἐπισκόπων Τρίκκης καὶ Θαυμακοῦ θέλομεν καταστῆ ἀξιοὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν!

Ὡ Μολιέρε! διατί δὲν ἐφόνευσες τὸν πρῶτον Ταρτούφον!

Τενεκές.

Τίς πταίει; οἱ ἄρχοντες ἢ οἱ ἀρχόμενοι;

Σὰς γράφω φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξεν ὁ κοιλιακὸς τύφος, τῇ βοήθειᾳ τοῦ Δημέρχου καὶ τοῦ δημοτικοῦ αὐτοῦ συμβουλίου.

Εἶναι θαυμασμοῦ ἀξία ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, μεθ' ἧς οὗτος ἀποδέχεται τὴν σφετέρεισιν τῆς παρουσίας του, τὴν ἐξουδένωσιν τῆς τιμῆς του, τὴν δολοφονίαν τῆς ζωῆς καὶ ὑγείας του, ἐν μιᾷ φράσει, τὴν ποδοπάτησιν τῶν ἀπολύτων αὐτοῦ δικαίων.

Γνωρίζετε, κ. συντάκτα, τὸ ἄλυτον ἀκόμη πρόβλημα — τῆς διαφθορᾶς τῶν λαῶν ὑπὸ διαφθορῶν κυβερνητῶν, ἢ τῆς γενέσεως τούτων ἐκ τῶν σπλάγγων διεφθαρμένων κοινοτικῶν. — Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων συντρέχει εἰς τὴν λύσιν τοῦ δυσκόλου προβλήματος.

Ὁ Κουμουνοῦρος εἶναι τὸ τέκνον τοῦ ἔθνους. Τὸ ἔθνος, ἐξεσχίσθη προδοθὲν εἰς τὸ μέγα αὐτοῦ ζήτημα, καὶ συγχρόνως κατέπιε τὴν προδοσίαν, ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ μικρὸν παιδίον, μετὰ πολλὰς φωνασκίας, ῥοφᾷ ἐπὶ τέλους τὸ δίδόμενον αὐτῷ φάρμακον, κλείον τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ Βελέντζας κατεχράσθη τὰ δημόσια, καὶ ὅμως ὁ οικονομολόγος αὐτὸς εἶναι ὁ ὄνυξ ἐξ οὗ διαγιγνώσκει τις τὸν Ἑλληνα. Ὁ Δήμαρχος Ἀθηνῶν εἶναι ὁ μακελλάρης τῆς ὑγείας τῶν συμπολιτῶν μας, καὶ ὅμως ὁ Δήμαρχος εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν τέκνον τῶν Ἀθηναίων.

Σὰς γράφω, ἐπαναλαμβάνω, φέρων ἐπὶ τῆς καρδίας μου δύο βαθεὰ τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξεν ὁ δημοτικὸς τύφος: καὶ ὅμως τὸ δημοτικὸς αὐτὸς, εἶναι μία λέξις περιλαμβανούσα ἐν ἑαυτῇ καὶ Δήμαρχον καὶ δημότας, καὶ ἄρχοντας, καὶ ἀρχομένους.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀφορμὴ τῆς μαστιζούσης ἡμᾶς νόσου ὁ Δήμαρχος μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς.

Βυθμείσατε, κ. συντάκτα, τοὺς στεφάνους οὗς ἐθέσαμεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νεαροῦ μας δημάρχου. Τοὺς στεφάνους αὐτοὺς ὁ Δήμαρχος θέτει σήμερον ἐπὶ τοῦ νεκροκραβάτου τῶν προσφιλῶν μας! Τί πταίει ὁ ἀτυχὴς Δήμαρχος; Τόσον ἠδύνατο, τόσῳ μόνον πράττει. Ἀλλὰ τὸ ἔκαμεν ἐκ προθέσεως, ἀλλὰ ἡμέλησεν, ἀλλὰ . . . ἀλλὰ . . . ἀλλὰ τότε πῶς οἱ δημόται δὲν ἐθραυον τὴν κεφαλὴν του; οἱ δημόται

πῶς δὲν ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ ὀρύξῃ ὑπονόμους, νὰ καθάρσῃ τὰ ὕδατα, νὰ ἰδρῦσῃ οὐρητήρια; Μήπως δὲν ἐγγώριζον ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνέλαθεν αὐτὸς τὸν δῆμον, μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ νεκροταφεῖον; Μήπως δὲν ἤκουον καθ' ἡμέραν τὰς κραυγὰς, τὰς διαμαρτυρήσεις, τὰς ἀπειλάς, τὸν ὄρυβον; Δὲν ἐβλεπον τὰ ὕδατα; Δὲν ἠσθάνοντο τὴν ἀποφορὰν τῶν οὐρῶν δὲν . . . ; δὲν . . . ; Τί ἐπραξαν οἱ δημόται; Ἀνέθηκαν τὰς ἐλπίδας αὐτῶν εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον!! Ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἡ χεὶρ τοῦ θεοῦ, τοῦ διαδόλου (ὅν τινα προτιμᾶτε ἐκ τῶν δύο) δικαίως καταφέρει ἐφ' ἡμῶν καὶ τῶν τέκνων μας τὰ τυφώδη αὐτοῦ κτυπήματα.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον! μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ δημοτικὸν αὐτὸ συμβούλιον ἄπορον πῶς δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἄλλων ἐπιδημιῶν, ἀφοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ παλιόπαιδά τινα καὶ ἀπὸ μερικὸς ὑδροκεφάλους. Ἐτυχῆ ποτε νὰ παρευρεθῆτε ἐν τῷ δημοτικῷ αὐτῷ συμβουλίῳ; θὰ σὰς συνεβουλεύομεν καλλίτερον νὰ σκοτώσῃτε τὸν καιρὸν σας εἰς τὸν παιδικώτερον, ἀλλὰ καὶ μωρότερον σύλλογον. Ἀναγνώσατε τὰ πρακτικὰ αὐτοῦ, καὶ θὰ ἐννοήσῃτε τὴν ἀλήθειαν τῶν γραμμῶν μας. Καὶ πῶς ὄχι; Τίνες ἀπαρτίζουσι τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Ἀθηναίων; Γνωρίζετε μετὰ τὸ τούτων κανένα βιομήχανον, κανένα ἔμπορον, κανένα ἔρτοπώλην, κανένα ὑποδηματοποιὸν, κανένα ἐπὶ τέλους πρακτικὸν ἄνθρωπον, ποιοῦντα διὰ τὴν ἐκλέξασαν αὐτὸν πόλιν, διὰ τοὺς ἐκλογεῖς του, διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του; ὄχι, ὄχι ἀπολύτως ὄχι! . . . Ὁλοι, δικηγόροι, δικηγόροι, δικηγόροι

Ὡ δικηγορία, πόσῃ διαφθορὰν εἰσήγαγες εἰς τὴν ἀγνήν μας πατρίδα!

Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία θὰ μὲ εἰπῆτε τί ἐπραττεν; Ἡ ἀστυνομία συνέτρεξεν εἰς τὸ ἔργον τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, ἀφίνουσα νὰ σφάζωσιν ὅπου ἤθελον οἱ κρεπωῶλαι, νὰ πωλῶσιν ὅπου ἤθελον οἱ ὀπωροπῶλαι, καὶ οὐρῶσιν ὅπου ἤθελον οἱ ἰνυπότακτοι Ἑλληνας, καὶ νὰ συμμετέχῃ καὶ αὐτὴ ὄλων τῶν ἐν λόγῳ ἄθλων! Ἐν τούτοις τὴν ἀστυνομίαν αὐτὴν τὸ ἄστυ μας τὴν ἀνέχεσθαι ἀνεκάθευ, τὴν εὐνοεῖ, τὴν συμπαθεῖ, καὶ δὲν δύναται νὰ ἀναπνεύσῃ χωρὶς αὐτῆς! Ἐρωτήσατε ἂν θέλετε τὰ χαρτοπαικτεῖα, τὰ σφαγεῖα, τὰ πορνεία, καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἴα ὅσα ὑπάγονται εἰς τὴν ἐπίβλεψιν καὶ προστασίαν τῆς ἀστυνομίας, καὶ θὰ πεισθῆτε.

Τώρα δὲν μένει πλέον παρὰ ἡ Νομαρχία· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ . . . αἱ! αὐτὴ ἀνέμενε τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν. Ἀλλὰ τότε ἡ κυβέρνησις; Ἡ κυβέρνησις τότε μὲν κατεγίνετο εἰς τὴν ὡς οἶόν τε ἀναίμακτον κατάρκτησιν τῶν ἐπαρχιῶν, σήμερον δὲ καταγίνεται εἰς τὴν ὡς οἶόν τε ἀναίμακτον ἀποτελεῖωσιν καὶ ἤρεμον ταφὴν τῶν πτωχῶν τυμπολιτῶν μας. Θεᾶται ἀπαθῶς τὴν ἐπίρριψιν τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν Νομαρχίαν, ὑπὸ ταύτης πάλιν εἰς τὴν Νομαρχίαν, καὶ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὡς τὸν λεγόμενον ἐμπορικὸν γύρον ἢ μεταφορὰν, συγκαλεῖ ἰατροσυμβόρια, καθόσον εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὸν μετὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐνδοξὸν ἀγῶνα, καὶ θάπτει, θάπτει, αἰωνίως θάπτει.

Τὸ συμπέρασμά μου ἐν τῇ μακρᾷ μου ταύτῃ ἐπιστολῇ, κύριε συντάκτα, εἶναι, ὅτι καθ' ὃν τρόπον—σιωπηλὸν, πένθιμον, βλακώδη—θάπτομεν τὰ σώματα ἡμῶν, κατὰ τὸν ἴδιον θὰ θάπτωμεν, καὶ τὰς ψυχὰς μας, καὶ τὰ δειρά μας καὶ τὰς ἐλπίδας μας, ἐν ὅσῳ δὲν θάψωμεν ἅπαξ διὰ παντὸς τὴν νεκροθάπτριαν ἡμῶν διοίκησιν.

Εἰς συνδρομητῆς σας.